

De ondraaglijke droomwereld van Champa de chauffeur

ROMAN | SIGNATUUR

Chan Koonchung

Over het boek

Een donkere en humoristische roadnovel die de harde kant van justitie in China laat zien.

Champa heeft een zorgeloos leven in zijn geboorteplaats Lhasa, Tibet, waar hij een baan heeft als chauffeur van Mei, een pittige zakenvrouw en kunstverzamelaar. Wanneer hij naast het chauffeursen ook het bed met haar begint te delen, wordt zijn leven een stuk ingewikkelder. En spannender. Hij geniet net zoveel van het onstuimige seksleven met Mei als het rondrijden in haar grote Toyota. Maar Champa's leven komt volledig op zijn kop te staan als Mei een boeddhabeeld van een uitzonderlijke schoonheid mee naar huis neemt. Het wakkert oude dromen in hem aan die net zo verleidelijk als ondraaglijk zijn.

De pers over *De vette jaren*

'*De vette jaren* is een combinatie van een thriller en een genuanceerd exposé over China in 2013.' – *de Volkskrant*

'Als je iets van het huidige China wilt begrijpen, lees dan dit boek! Het laat de vele, onbekende gezichten van het machtige China zien, waar nog altijd één partij alle macht heeft en die naar eigen goeddunken gebruikt.' – *esta*

'Koonchung weet zijn lezer zijn wereld in te zuigen.' – *Elsevier*

'Schrijven in China is als spelen met een wilde kat. Je weet nooit wanneer die uithaalt.' – *Trouw*

'Deze combinatie van een detective-achtige speurtocht en een weids, goed geïnformeerd exposé over het huidige China, is geen simpele politieke aanklacht, maar biedt een vrij gebalanceerd inzicht in de opvattingen die onder zowel Chinese intellectuelen als bestuurders leven aangaande China's positie in de wereld.' – *NBD Biblion*

Over de auteur

Chan Koonchung (Shanghai, 1952) groeide op in Hong Kong. Hij studeerde aan de Universiteit van Hong Kong en daarnaast ook aan de Boston University. In 1976 richtte hij het toonaangevende tijdschrift *City* op, waarvan hij enkele jaren hoofdredacteur was en meer dan 25 jaar de uitgever. In 2011 verscheen zijn roman *De vette jaren* bij Signatuur, die door miljoenen Chinezen in het geheim werd gelezen, en in 15 landen is uitgegeven. Een verboden maar veelbesproken en geroemde roman die zich in de – nabije – toekomst afspeelt en een zwarte satire is op het totalitaire systeem van China. Chan woont alweer jaren in Beijing om zo dicht mogelijk bij de politieke bron te zitten.

Van dezelfde auteur
De vette jaren

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl.

Chan Koonchung

De ondraaglijke droomwereld van
Champa de chauffeur

Vertaald door Yves Menheere

SIGNATUUR

2014

Copyright © Chan Koonchung, 2014
First published as The Unbearable Dreamworld of Champa the Driver
by Transworld Publishers, a division of The Random House Group Ltd
Vertaald uit het Chinees door Yves Menheere
© 2014 Uitgeverij Signatuur, Utrecht en Yves Menheere
Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Reuters
Foto auteur: Janus van den Eijnden
Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist
Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

ISBN e-book 978 90 4497 076 0
ISBN paperback 978 90 5672 491 7

NUR 302

Eerste druk, augustus 2014
Tweede druk, e-book, augustus 2014

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

DEEL 1
VLEES

1

De wereld staat op zijn kop. Het kan verkeren. Die eerste zin had ik oude mensen vaak horen zeggen, die tweede was van Mei.

Mei gebruikte altijd een hoop uitdrukkingen en bijzondere woorden. Eerst begreep ik nooit wat ze zei, maar later, als ik ze maar vaak genoeg gehoord had, verstond ik ze wel en lukte het me ook om ze te onthouden. Toen vond ik het nog grappig ook.

Dingen als ‘het kan verkeren’, ‘niemand die zijn lot ontloopt’, ‘echt schaamteloos’ en ‘onverzadigbare seksmaniak’.

Zo vroeg Mei een keer hoe ze toch zo’n onverzadigbare seksmaniak als mij tegen het lijf had kunnen lopen. Ik zei dat niemand zijn lot ontloopt. Haar ogen lichtten op, ze knikte en herhaalde: ‘Niemand ontloopt zijn lot.’ Het maakte haar altijd wel vrolijk. Ik vond het fijn als ze blij was, want ze was erg goed voor me.

Of als ze op internet of op Weibo slecht nieuws las, dan werd ze somber en verzuchtte ze dat het ‘kon verkeren’ of dat mensen ‘echt schaamteloos’ waren.

Mei had met iedereen het beste voor en kon niet tegen onrecht. Haar vrienden waren heel belangrijk voor haar en ze deed tegen iedereen even aardig, of mensen nu geld hadden of niet en of ze nu Chinees waren of Tibetaans.

Ze zei ook een keer iets als dat we ‘van hetzelfde vlees en bloed’ waren. Baas Ouyang had een paar vrienden uit Taiwan te eten. Iedereen had al aardig wat gedronken en opeens zei hij: ‘We zijn allemaal broers en zussen, allemaal familie!’ Ze stonden op en omhelsden elkaar. Mei zei: ‘Allemaal van hetzelfde vlees en bloed!’ De anderen vielen haar bij: ‘Hetzelfde vlees en bloed!’

Ik zat op de bank thee te zetten en hoewel ik geen idee had waarom ze dit zeiden of elkaar omhelsden, vond ik het wel een grappige uitdrukking. Het deed me denken aan de kanalen, winden en sappen waar het menselijke lichaam volgens de lama’s uit bestond.

Een paar dagen later ging ik met Mei jakvlees kopen bij een

islamitische slager op de Tromsikhang-markt. Het vers geslachte vlees lag in hompen uitgestald en het bloed droop ervanaf. ‘Allemaal van hetzelfde vlees en bloed,’ zei ik zonder erover na te denken.

Mei keek even verrast en trok toen een vies gezicht. Maar ik snapte nu wat het betekende: of je het nu over vlees en bloed had of over kanalen, winden en sappen ... het begint met vlees. Met vlees komen sappen, en met vlees en sappen heb je ook kanalen en bloed. Het gaat op voor alle levende wezens, inclusief mensen. Voor tijgers zijn mensen vlees, voor muggen zijn mensen bloed. Het is een manier van praten: kanalen, winden en sappen is te vaag, die Chinezen met hun vlees en hun bloed zeggen het een stuk duidelijker. Als ze zeggen dat we allemaal van hetzelfde vlees en bloed zijn, dan bedoelen ze dat we allemaal hetzelfde zijn, jij, ik, iedereen: hompen vlees, vol bloed en sappen. Daarom moeten we ons allemaal maar gedragen alsof we één grote familie zijn.

2

Mei zei over zichzelf dat ze ‘goed in het vlees’ zat. Ik vond haar prima zo. Je voelde nergens botten, haar lijf was overal even glad. Ze zei dat ze uit het zuiden kwam en dat ze een fijne botstructuur had. Hoewel ik het verschil tussen Chinezen uit het zuiden en uit het noorden niet echt zag, wist ik dat niet alle Chinese vrouwen zoals haar waren. Ze zei dat haar huid toen ze jong was nog gladder en fijner was, maar daar kon ik me weinig bij voorstellen. Wat ik ook deed, als ik op haar lag en met mijn handen over haar lichaam ging of als ik in haar op en neer bewoog, nooit voelde ik botten. Zelfs bij die zeldzame keren dat ze me pijnpte, leek het alsof ze geen tanden in haar mond had. Het was alsof ze één grote homp vlees was. Het klikte heel goed tussen ons. We pasten heel goed bij elkaar.

Ze was over haar hele lijf even gevoelig. Ik hoefde maar even aan haar oren te likken of in haar schouders te bijten of ze riep al: ‘Hou op, hou op, je maakt me gek!’

Over het algemeen liet ik haar altijd als eerste klaarkomen. Dat ging gemakkelijk, ze kwam altijd heel erg snel. Ze begon dan eerst te gillen, waarna er uit het diepst van haar keel een enorm gebrul kwam. In het begin schrok ik er nog wel van, maar al snel was ik eraan gewend.

Volgens mij was ze heel tevreden met zichzelf. Ze wist hoe ze moest genieten en hoe ze moest ontspannen; ze kon zichzelf helemaal laten gaan. Ik was met veel vrouwen naar bed geweest, maar er waren er maar weinig die zich zo konden laten gaan. Het was vast niet aangeboren; ze had er ongetwijfeld een hoop mannen voor versleten. Mei zorgde ervoor dat zij en de man allebei aan hun trekken kwamen. Als zij blij was, was ik het ook, en als zij klaarkwam, voelde ik mezelf geweldig.

Soms, als zij al was klaargekomen en ik nog niet, maakte ze het, als ze weer op adem was gekomen, met haar handen af. Ik had altijd liever dat ze het met haar mond deed, maar daar hield ze

niet van. Ik probeerde weleens om mijn lul naar haar gezicht te brengen, dan nam ze hem hoogstens even in haar mond en deed ze een paar keer net of ze zoog. Meestal gaf ze een zoen en deed ze het toch met haar handen. Tegelijkertijd had ik zelf ook weinig zin om met de mond waarmee ik soetra's oplas aan haar kut te zitten, dus wat dat betreft stonden we quitte. Niet dat ik veel soetra's oplas, maar dat terzijde.

Als ik voor haar klaarkwam, riep ze: 'Nog niet, wacht even, ik ben er bijna, bijna ...' Maar ook als ik me dan toch niet kon inhouden, nam ze me niets kwalijk. Dan zei ze lachend: 'Het geeft niet, ik was al gekomen.' Ik wist dat het niet waar was en zei tegen mezelf dat ik haar de volgende keer eerst zou laten komen.

En als ze dan zelf helemaal uit haar dak was gegaan, noemde ze mij een onverzadigbare seksmaniak.

Van voren, van achteren, ik bovenop of zij ... het was haar om het even. Maar als we het met haar bovenop hadden gedaan, zei ze: 'Volgende keer moet jij het werk doen.'

Als Mei er was, moest ik bijna elke dag aan het werk. Mijn kanalen, winden en sappen, mijn bloed en mijn vlees werden allemaal goed benut.

Hoe had ze toch zo iemand als mij kunnen ontmoeten, vroeg ze.

'Niemand die zijn lot ontloopt,' antwoordde ik.

'Inderdaad, Champie schatje, niemand die zijn lot ontloopt.'

Meestal was zij degene die aangaf dat ze wilde. Ik stond dan meteen klaar. Soms begon ze me te kietelen, soms siste ze als een slang. Als ze zin had, knipperde ze twee keer met haar ogen en keek ze me ondeugend aan, dan wist ik genoeg. Als zij wilde, kreeg ik meteen een stijve.

Zonder er nog meer woorden aan vuil te maken doken we dan meteen het bed in.

Mei zei dat ze een bedobsessie had; het bed en het matras waren beide geïmporteerd en buitengewoon robuust.

Soms pakte ze me als ik stond te pissen opeens van achteren vast, dan kneep ze in mijn lul en liet ze haar handen vol pis stromen; soms trok ze als ik stond te douchen haar kleren uit en

wurmde ze zich erbij om me in te zepen en met mijn lul te spelen. Dan losten we het in de badkamer op. Ze noemde het een 'spontane opkwalling'. Een keer zei ik dat, maar toen verbeterde ze me: 'Het is opwelling, geen opkwalling.' Toch bleven we het van toen af aan een opkwalling noemen.

Soms kregen we in het park een opkwalling en deden we het in de openlucht.

Toch gebeurde het nog het vaakst gewoon op ons eigen bed. We brachten een hoop tijd op bed door, allebei met een eigen iPad. Als zij series keek, keek ik naar autonieuws of deed ik een spelletje; als zij het laatste nieuws las, keek ik naar autonieuws of deed ik een spelletje; en ook als zij haar Weibo checkte, keek ik naar autonieuws of deed ik een spelletje. Terwijl zij verzuchtte dat het kon verkeren of dat mensen echt schaamteloos waren, riep ik blij: 'Yeah, geef me de vijf!' Maar natuurlijk lagen we nog het meest lijf aan lijf te werken. 'Fuck me,' zei ze, 'Fuck you,' zei ik, tot we moe waren en in slaap vielen. We hielden allebei heel erg van slapen. 'Ik ben doodop,' zei ze als ze moe was.

Drie jaar waren voorbijgegaan.

We hadden altijd zo door kunnen gaan.

Wat mij betreft was het ook altijd zo doorgedaan.

Sinds ik met Mei was, waren er geen andere vrouwen meer geweest.

Soms dacht ik als ik met haar bezig was aan andere vrouwen, maar dat gebeurde niet vaak.

Alleen, anders dan drie jaar geleden, was zij nu altijd degene die als eerste wilde. Het kwam steeds minder vaak voor dat ik er zelf om vroeg.

3

Het begon allemaal toen ik haar een keer naar het vliegveld moest brengen. Het was vier jaar geleden, voordat de snelweg naar vliegveld Gonggar af was. Bij het ophalen duurde het een eeuwigheid voor ze eindelijk naar buiten kwam en omdat er een ongeluk was gebeurd, stond het verkeer onderweg helemaal vast. Hoe ik ook omreed of inhaalde, het schoot maar niet op. Toen we op het vliegveld aankwamen, kreeg ik al het vermoeden dat ze haar vlucht zou kunnen missen en besloot ik nog even op haar te wachten. En inderdaad, al snel kwam ze mismoedig met haar bagage achter zich aan weer naar buiten. Ze was blij verrast om te zien dat ik er nog stond. Naderhand liet ze zich telkens door mij van of naar het vliegveld brengen, tot ze uiteindelijk zei dat ik maar gewoon haar chauffeur moest worden. Ik moest haar rondrijden in haar SUV en wat klusjes voor haar doen; zij zou me elke maand loon geven.

Ik rekende uit dat ik meer zou verdienen als ik haar chauffeur werd dan als ik voor het reisbureau zou blijven rijden. Ik vond haar aardig, hield van autorijden en het werk was niet zwaar: als ze niet in Lhasa was, hoefde ik bijna niets te doen maar kreeg ik wel betaald. 'Als ik er niet ben, moet je voor mijn auto zorgen en om de dag de planten water komen geven,' had ze gezegd.

Ze vroeg niet of haar werkster de planten water kwam geven, maar wilde dat ik om de dag langskwam.

Al vanaf mijn eerste dag als haar chauffeur, fantaseerde ik dat ik met haar naar bed ging. Deze fantasieën waren nieuw: ik dacht altijd dat ik op slanke vrouwen viel en niet op dikke vrouwen. Ik had ook nooit dikke vriendinnen gehad, alleen maar van die scharminkelige. Mei was klein en misschien niet echt dik, maar wel mollig. In de woorden van een buitenlander die ik kende: ze was gewoon niet mijn type.

Het kon toch ook helemaal niet! Ze was veel ouder dan ik en ik viel niet op oudere vrouwen. Ik had ooit een toerist uit Hong-

kong in de auto die alles van seks wist en me van alles vertelde over seksuele fetisjen, dingen waar ik met mijn gedachten nooit bij zou kunnen. Ik vond mezelf heel normaal, ik versierde graag meisjes en deed dat met een heel normale reden: om met ze naar bed te gaan. ‘*Fuck you*’ zeggen de buitenlanders, ‘*Diu hai*’ zeggen ze in Hongkong. Ik wist hoe je het in het Chinees moest schrijven. Lhasa was echt een internationale stad.

In de zomer droeg Mei kleren van linnen of katoen, vaak met een zijden sjaal losjes over haar schouders, en altijd in opvallende kleuren: rood, paars of geel. Ze had heel veel hoeden, bij elke outfit had ze een andere, tegen de zon. Ze droeg ook strakke driekwartbroeken en T-shirts. Ze zei dat ze haar kleren in Nepal, Myanmar, Hongkong of Beijing kocht. Ze droeg geen Tibetaanse kleren, ze hield niet van de kleuren van de kleding hier. Sommige van haar sieraden waren wel Tibetaans. Ze had sieraden van *dzi* en agaat of turkoois en barnsteen, ze had diamanten ringen, kettingen met relieken in kleine zilveren doosjes, vijfkleurige *vajra*-knopen die ze van een goeroe had, gouden horloges van Omega of Cartier – te veel om op te noemen. Ze had grote ronde oorrellen, maar geen gaatjes, waardoor ik haar oorbellen er met mijn lippen zo vanaf kon trekken. Ze had een goede huid, haar voorhoofd glansde, net als haar gezicht. Ze lakte de nagels van haar vingers en van haar tenen, maar gebruikte voor haar gezicht alleen maar lippenstift en zonnebrandolie. Ze had een lichte slag in haar haar en zag er heel elegant, heel sympathiek, heel ... vrouwelijk uit. Op mijn eerste werkdag kwam ze langs de smalle trap naar beneden gelopen. Ze had vanboven alleen een wit T-shirt aan en de twee hompen vlees op haar borst golfd en neer.

Opeens werd ik opgewonden.

Het was alsof de schellen me van de ogen vielen, ik kon alleen nog maar aan seks denken. Mijn oog viel op haar grote, volle, op en neer deinende borsten. Haar billen waren rond en haar borsten waren natuurlijk ook rond; zelfs haar kuit, haar oorrellen, haar vingers en haar tenen waren rond ... Alles wat rond en bol moest zijn, was rond en bol. Ze was lekker. Dat was het: lekker.

Als ze lachte krulde het linkeruiteinde van haar rode lippen licht omhoog. In het felle licht van Lhasa's zon kon je vlak boven haar lippen een lichte moedervlek zien zitten. Ze was heel vrouwelijk en had vroeger vast een hoop mannen het hoofd op hol gebracht. En nog steeds was ze heel verleidelijk.

Maar ik kende natuurlijk mijn plek en hield mezelf in bedwang. Overdag deed ik mijn werk, 's avonds trok ik me af, en de volgende dag was ik weer rustig.

Ik weet niet wanneer zij interesse in mij begon te krijgen. Het zou kunnen dat het al in het eerste jaar was dat ik voor haar werkte, op een dag tijdens het badfestival. Ze had vanaf een uur of twaalf 's middags met wat Chinese zakenvrienden sterkedrank zitten drinken en nadat ze even naar huis was gegaan om zich om te kleden, was ze, nog half dronken, alweer doorgegaan naar een diner. We reden langs de Kyichurivier. Venus stond aan de verder donkere hemel. 'Zie je dat? Het is zo koud, maar er zijn nog steeds mensen in de rivier,' zei Mei.

Ik zei dat het badfestival nog aan de gang was.

'O!' riep Mei. 'Dan lopen ze daar dus in hun blootje?'

'Ja,' zei ik, 'wij Tibetanen lopen graag zonder kleren rond. Wil je stoppen om te kijken?'

Mei bleef even stil en zei toen vrolijk: 'Idioot, dacht je dat Chinezen allemaal zo graag stiekem naar blote mensen gluren?'

'Ik zei niet dat Chinezen graag gluurden,' protesteerde ik, om er zonder na te denken aan toe te voegen: 'Ik dacht dat iedereen op aarde graag naar blote mensen gluurde.'

'Jij wordt met de dag ondeugender, Champie,' zei ze.

Het was alsof de wind die avond de bidvlaggen beroerde.

Normaal gesproken zocht ik als Mei 's avonds met vrienden ging eten of drinken ergens in de buurt een plekje om op haar te wachten. Die avond wilde ze dat ik bij haar en haar zakenvrienden kwam zitten. Ze stelde me voor als haar assistent.

Het was ook die avond dat ze me tegenover iedereen Champie begon te noemen. Waarom noemde ze me nu opeens Champie? Ik voelde me er erg ongemakkelijk bij, maar het was te laat om er iets van te zeggen. Het begon allemaal op die avond.

Het zou ook kunnen dat ze al voor het badfestival interesse in me had gekregen. Een keer had ik de auto bij het kantoor geparkeerd om hem te wassen. Het was een donkergroene Toyota Land Cruiser 200 uit 2009 met vierwielaandrijving, vijf deuren, zes versnellingen en een 4,7 liter V8-motor. Ik had net de matten uit de auto gehaald om ze buiten uit te kloppen en in de zon te leggen en liet de auto luchten om de sigarettengeur weg te krijgen. Ze zeggen wel dat Tibetanen zich niet druk maken om rare geuren, maar wij in Lhasa doen dat wel. Ik kon er niet tegen en Mei volgens mij ook niet. We rookten geen van beiden, maar konden natuurlijk moeilijk aan onze klanten vragen om niet in de auto te roken. Omdat ik niets te doen had maakte ik de auto schoon, met een veger haalde ik de troep uit de spleten in de stoelen. In de reflectie van de deur zag ik heel duidelijk hoe Mei niet ver achter me naar me stond te kijken. Pas na een poos zei ze, alsof ze net toevallig langs kwam lopen: ‘Was je hier? We moeten over tien minuten weg.’

Maar het zou ook kunnen dat het nog eerder was. Waarom had ze me anders gevraagd om haar chauffeur te worden? Ze zat de helft van de tijd niet eens in Lhasa, ze had het al die jaren zonder gedaan en zelf gereden; waarom moest ze net mij hebben? Had ze me daarom in dienst genomen?

Hoe dan ook, in de eerste maanden liet zij nergens wat van merken; ik was degene die fantasieën over haar had en aan haar dacht terwijl ik me aftrok. Maar op het werk kende ik mijn plek.

Ik had geen idee wat anderen ervan dachten. Sommigen van mijn vrienden zeiden dat ik Meis kleine Tibetaanse mastiff was, maar het boeide me niet wat anderen zeiden.

Mei hield erg van eten en at ook alles: Tibetaans, Nepalees en Indiaas, islamitisch, Sichuanees, Kantonees, biefstuk, vegetarisch, fastfood en fondue. Ze at graag heet. ‘Champie, ga met me mee fondue eten,’ zei ze een keer, ‘in mijn eentje krijg ik het niet op.’ En zo liet ze me op de avonden dat ze niet met haar zakenrelaties hoefde te eten maar alleen thuiszat, opdraven om met haar naar een restaurant te gaan. Had ze haar buik volgegeten, dan zei ze ‘Ik word zo wel mollig’, op een toon alsof het een straf was. In

feite was ik door met Mei te gaan eten zelf ook steeds molliger geworden, mijn gezicht en mijn buik waren ook een stuk ronder geworden.

Eenvoudige maaltijden kon ik nog wel klaarmaken. Bij ons in Lhasa helpen de mannen in de keuken en mogen de vrouwen uitgaan. Zelfs de getrouwde vrouwen in hun traditionele *pangden* gaan vaak genoeg drinken, om dan aangeschoten weer thuis te komen. Tibetanen van buiten Lhasa zien het altijd met verbazing aan, zeker die uit Kham of Amdo. Mijn vrienden uit Kham zeggen dat wij in Lhasa een schande voor het mannelijk geslacht zijn.

Die keer dat ik tegen Mei zei dat ik kon koken, reageerde ze eerst niet echt; pas toen ik zei dat ik ook Sichuanese gerechten kon klaarmaken, was ze geïnteresseerd en zei ze dat ik bij haar thuis moest komen koken.

Die avond zou Mei terwijl ik in de keuken bezig was opeens van achteren haar armen om me heen slaan. Ik zou haar handen vastpakken en ze vol in mijn kruis drukken. Het mocht niet bij zoenen of voelen blijven, ik wilde niet dat ze spijt kreeg en zei dat ik moest stoppen. Ik moest zo snel mogelijk ter zake komen, haar geen kans geven om terug te krabbelen. Ik zou mijn broek openritsen en haar handen tegen mijn stijve lul drukken – zo stelde ik het me voor terwijl ik me aftrok.

Maar dit was wat er die dag gebeurde: ik stond de rijst te wasen om hem in de rijstkoker te doen, toen ze binnenkwam en zei dat ik kon stoppen; baas Ouyang had een schrijver uit Beijing te eten en we moesten nu weg. De volgende dag ging ze naar Kathmandu. Een week later was ze weer terug in Lhasa en terwijl we de stad in reden, vroeg ze: ‘Kom je morgen biefstuk bij me eten?’

Met het brood dat ik van haar moest kopen meldde ik me die dag bij haar thuis. De zitkamer en de eetkamer waren opgegruimd, op de eettafel lag bestek voor twee personen en stonden flessen duizendeilandensaus, biefstuksaus en mosterd. In de keuken wachtte ik tot ze thuiskwam.

Niet lang daarna werd Mei door baas Ouyang zelf thuis afgezet. Ze deed toen ze me zag anders dan normaal. ‘Ik was een fles rode

wijn gaan halen bij baas Ouyang,' legde ze uit. 'Het is vlakbij, ik wilde zelf teruglopen, maar hij wilde me per se met de auto naar huis brengen.' In haar handen had ze twee flessen rode wijn.

'Waarom heb je mij niet gevraagd om je op te halen?' zei ik, maar om de een of andere reden antwoordde ze niet.

Uit de koelkast haalde ze een schaal sla die ze al had klaarge- maakt. Ze wees naar een paar rauwe biefstukken op het aanrecht en zei: 'Ik heb een aardappelsalade gemaakt, die biefstukken zijn al ontdooid en kan ik zo even bakken. Geen idee of dit vlees wat is, maar we moeten het er maar mee doen. Ik heb ook nog wat sla en worteltjes; als ik de worteltjes schil en rasp, kunnen we ze samen met de duizendeilandensaus eten. Als jij het brood even snijdt en in dit mandje doet ...'

Ik vond het allemaal niet al te aanlokkelijk klinken en zei maar: 'Ik snij straks wel wat vlees in reepjes en dan wok ik ze samen met wat pepers, gefermenteerde sojabonen en de groenten.'

Met haar linkermondhoek licht omhooggekruld keek ze me aan, zonder wat te zeggen.

'Laat het maar aan mij over,' zei ik, 'ga jij maar doen wat je moet doen.'

'Vind je het niet erg?' zei ze.

'Geen probleem! Doe wel de deur dicht, anders komt er rook in de kamer.'

In mijn eentje begon ik het eten klaar te maken. Op hoog vuur wokte ik de pepers, waardoor de keuken vol scherpe dampen kwam te hangen. Nu zou Mei me al helemaal niet meer van achteren bij mijn lul vastpakken. Vergeet het maar, dacht ik bij mezelf.

Twee biefstukken bakte ik, de andere twee sneed ik in reepjes en wokte ik samen met de wortel. Vlak voordat ik ze uit de pan schepte, deed ik er nog snel wat knoflook bij. Geen twijfel mogelijk, dit zou Mei zeker smaken.

Met een glimlach keek ze toe hoe ik het eten opdiende. Toen ik ging zitten, hief ze haar glas. Ik klonk met mijn glas tegen het hare. 'Dit is een goede Franse wijn,' zei ze.

Ik nam een grote slok om te proeven. Hoewel ik het niet echt

lekker vond, nam ik snel een tweede slok. Ik hield van alles waar alcohol in zat.

Terwijl ik bijschonk, wees ik naar de twee gerechten en zei: ‘Het vuur kan niet hoog genoeg. Later moet je een Chinese keuken maken, de hipste huizen in Chengdu hebben tegenwoordig allemaal een afgesloten keuken om te wokken. Dan kun je pas echt wat lekkers maken.’

‘Je hebt mijn plannen voor vanavond anders mooi in de war geschopt,’ zei Mei.

Langzaam be kroop me het gevoel dat er vandaag iets anders was. Weer hief Mei het glas.

‘Proost!’ zei ik.

Ik sloeg mijn glas, dat nog voor meer dan de helft vol was, in één keer achterover. Mei glimlachte en dronk haar glas ook leeg.

Het zou kunnen dat ik te snel had gedronken, want opeens leek de wijn toch wel sterk. Met een licht gevoel in mijn hoofd werkte ik snel wat eten naar binnen. Mei at nu niet veel, maar herhaalde een paar keer: ‘Die Champie kan wel koken!’

Tevreden tikte ik mijn glas weer tegen het hare. We aten en dronken weer wat. ‘Vind je de biefstukken niet wat taai?’ vroeg ze.

‘Ze zijn inderdaad niet geweldig,’ zei ik. ‘Volgende keer ga ik ze wel kopen.’

Ik zag dat ze niet van de runderreepjes met wortel at. ‘Probeer hier wat van,’ zei ik, ‘in reepjes is het minder taai.’

‘Ik wil vandaag liever geen knoflook eten,’ zei ze.

Ik maakte de tweede fles wijn open.

‘Rustig aan,’ zei Mei, ‘ik wil iets met je bespreken.’

Zonder enige aarzeling schonk ik de glazen vol. Met het glas in mijn hand wachtte ik op wat ze ging zeggen.

‘Champie, sommige dingen gebeuren omdat het lot het zo wil. Je kunt het niet afdwingen, het moet van twee kanten komen, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Natuurlijk, dingen moeten van twee kanten komen. Ik knikte.

‘Ik ga je straks een voorstel doen,’ zei ze, ‘en als je er niet op in wilt gaan, dan moet je dat zeggen, je moet je absoluut niet

gedwongen voelen. Ik ben een sterke vrouw, ik kan veel hebben en je moet me echt zeggen hoe je ertegenaan kijkt. Ik zal je tijd geven om erover na te denken, je moet je tijd nemen, het gaat erom dat je de juiste beslissing neemt. Als je te snel de verkeerde keuze maakt, dan is het te laat.'

Ik keek naar het etiket op de fles. Maar veertien procent. Hoe kon ik me hierdoor nou zo licht in mijn hoofd voelen?

Ze ging weer verder: 'Ik heb het afgelopen keer in Nepal aan de rinpoche gevraagd, ik heb hem gevraagd naar ons tweeën. Ik vroeg hem of, als ik het zou willen en jij ook ... als ik jou eerst zou vragen of je wilde en je het ook echt zou willen, of het een probleem zou zijn als wij tweeën iets met elkaar zouden beginnen. De rinpoche zei ... Hij gaf aan dat het geen probleem is, dat het geen probleem zou zijn als we iets met elkaar zouden beginnen. Hij zei alleen dat ik tienduizend *ngöndro*-oefeningen moest doen.'

Hoewel ik elk woord heel duidelijk kon verstaan, was het als-of mijn brein niet meer functioneerde. Wel willen, niet willen, wel een probleem, geen probleem ... Ik verstond het wel, maar begreep het niet. Ik schonk weer bij, hief mijn glas en nam een grote slok.

'De rinpoche heeft natuurlijk het beste met me voor. Het is voor mijn eigen bestwil, van al dat knielen val ik alleen maar af.'

Daarop sneed ze een stuk van haar biefstuk en legde het op mijn bord. Zonder te reageren liet ik me door haar bedienen. Ik kan minstens zo goed tegen drank als Mei, dacht ik bij mezelf, hoe kan het toch dat zij nog zo nuchter is, terwijl ik me zo licht in mijn hoofd voel? Even rustig aan nu, ik moet me niet door alcohol van veertien procent laten verrassen. Ik werkte een groot stuk vlees naar binnen. Mei pakte haar glas en dronk. Ze zei niets meer, maar wierp af en toe glimlachend een blik op me. Wat had ze net ook alweer gezegd?

'Zullen we daar gaan zitten?' Ze pakte haar wijnglas en liep naar de bank.

Ik bleef zitten waar ik zat, draaide alleen mijn stoel. Met een arm op de tafel geleund staarde ik naar Mei. Mijn hoofd was leeg, het enige wat ik voelde was de drank.

Nog steeds glimlachte Mei naar me. Ze nam een kleine slok wijn en zette het glas neer. Een aangenaam gevoel maakte zich van me meester. Ik glimlachte naar haar. Toen knipperde Mei twee keer met haar ogen en wierp me een ondeugende blik toe. Ik vond het er grappig uitzien en glimlachte ook even met mijn ogen wijd open naar haar. En op dat moment strekte ze haar armen naar me uit.

Opeens was ik helemaal wakker. Ik sprong in haar armen, drukte haar tegen de bank en begon haar overal te zoenen en te betasten. Eerst haar gezicht, haar oren en haar mond, toen haar schouders, vanboven en vanonder, voor en achter, ik wilde haar hele lijf aflikken, ze was te smakelijk, ze was een en al mals, glad vlees. ‘Je maakt me gek!’ gilte Mei. Ik word gek, ik word gek, dacht ik bij mezelf. Haar hele lijf was één groot geslachtsorgaan. Ik wilde het overal likken, werd helemaal wild. Mijn speeksel stroomde alle kanten op, en terwijl ik likte kwam er steeds meer speeksel vrij. Zij werd ook steeds natter, ik zag haar natte kut, haar ronde clitoris, ik drukte mijn hand ertegenaan en begon te wrijven. Ze begon te kronkelen en ging steeds heftiger gillen, tot uit haar keel een luide brul kwam. Opeens was ik wakker, echt wakker. Mei was klaargekomen, ze had zich helemaal laten gaan. Uitgeteld lag ze op de bank, een roze blos op het gezicht. Als een klein meisje keek ze me afwezig aan. De drank was helemaal uitgewerkt. Ik stond op, deed mijn broek omlaag en staarde haar aan. Mijn lul was zo hard dat het pijn deed. Ineens lag ik op haar en ramde ik hem wild bij haar naar binnen. Ze probeerde me weg te duwen en zei: ‘Niet doen, niet doen, je doet me pijn!’ Maar ik trok me er niets van aan en nam haar uit alle macht. Al snel was ze weer helemaal nat en kwam ze gillend tot een nieuw hoogtepunt. Opeens kon ik me ook niet meer inhouden en met een heftige ontlading kwam ik klaar.

Zo was het gegaan. De kop was eraf. Die avond noemde Mei me al een onverzadigbare seksmaniak. Ze was verdomme echt gek op me.

4

Als ze in Lhasa was, bleven we twee of drie dagen per week thuis om zelf te koken. Ik kookte graag, maar hield er niet van om de groenten te wassen. Soms deed Mei dat, maar meestal zei ik toch dat ik het wel zou doen en dat zij wat anders kon gaan doen. Ik had verder toch niet zoveel te doen.

Mei had wel een hoop te doen. Ze was heel goed in wat ze deed, iedereen zei dat ze een goede zakenvrouw was, dat ze wist hoe je geld moest verdienen. Blijf bij de tijgermoeder en je hebt altijd vlees te eten. Ze zat overal in. Tien jaar geleden was ze begonnen met een handel in boeddhabeelden, religieuze parafernalia, dzikralen, Tibetaanse wierook, geneeskrachtige kruiden en saffraan. Daarna had ze besloten dat ze haar investeringen wilde spreiden en was ze begonnen met het organiseren van reizen naar Tibetaanse bezienswaardigheden en Jeep-tours, terwijl ze ook investeerde in kleinschalige luxehotels. Uiteindelijk was ze ook in de mijnbouw actief geworden. Mei zei dat er in de mijnbouw pas echt geld te verdienen viel en schijnbaar had ze een grote slag geslagen toen ze een project van haar en een partner in Shigatse aan een groot staatsbedrijf verkocht. En dan had ik het nog niet eens gehad over wat ze nog allemaal in Beijing deed.

Programma's om de sociale stabiliteit te bewaren brachten een hoop economische ontwikkeling naar Lhasa en regelmatig waren er mensen die samen met Mei dure restaurants of uitgaansgelegenheden wilden opzetten. Ze zei altijd dat ze zo weinig mogelijk te maken wilde hebben met de overheidsdienaren voor wie zulke plekken bedoeld waren. Volgens haar waren kaderleden die naar Tibet werden gestuurd allemaal nietsnutten die hun dagen doorbrachten met eten, drinken, naar de hoeren gaan en gokken, net zo lang tot ze hun tijd hadden uitgezeten en terug in China promotie konden maken. Ze voerden niets uit, maar wilden wel overal profijt van trekken. Ze waren echt schaamteloos.

Mei had onlangs gezegd dat ze niet alles op Lhasa en Tibet wil-

de zetten. Onrust lag altijd op de loer, Tibet kon zo weer onder strenge controle worden gebracht en dan zouden de toeristen en de zakenlui wegblijven. Ze moest haar investeringen spreiden, daarom had ze mijnbouwprojecten opgezet in Nepal en was ze ook actief in Myanmar. In Nepal was het de bedoeling dat ze de weg plaveide voor Chinese staatsbedrijven; in Myanmar hoopte ze opdrachten binnen te halen voordat het land zich helemaal voor de buitenwereld zou openen ... Ik wist er verder het fijne niet van en bij sommige projecten bleef het alleen maar bij praten.

Omdat ze zag dat ik niet veel omhanden had, vroeg ze of ik geen zin had om een bar of iets anders te openen. Op basis van mijn gevoel zei ik nee; Lhasa is maar een kleine stad en ik kende de eigenaar van iedere bar. Als ik 's avonds iets wilde drinken, kon ik gewoon bij een van hen terecht, het was nergens voor nodig om mijn eigen zaak te openen. Ik had geen zin om de klanten van mijn makkers weg te kapen.

'Geen probleem, Champie,' zei Mei, 'als je er geen zin in hebt, moet je het niet doen.'

Als ze in Lhasa was, hield ik haar gezelschap. Ik was haar chauffeur, haar kok, haar huishouder, haar persoonlijke assistent en haar toyboy. Ik hield ervan om met haar door Tibet te rijden en tempels te bezoeken. Zij ging graag naar tempels en had er een hoop bezocht, elk jaar ging ze een paar tempels af om tonica en medicijnen te geven aan oude lama's die ze kende. Ik vond het ook leuk om wat met haar te gaan drinken of om naar een karaokebar te gaan en liedjes van Faye Wong te zingen. We gingen ook vaak naar optredens in *nangma*-clubs. Als ze met klanten of ambtenaren afspraak om te eten en over zaken te praten, riep ze mij er soms ook bij, dan zei ze dat ik haar assistent was. Ik zei nooit veel, maar ik dronk mee, schonk thee bij, bood vuur aan en bracht ze als ze te veel gedronken hadden ook naar huis. Ze accepteerden me allemaal. Ik was vol bewondering voor Mei, ze wist van aanpakken maar kon het er ook van nemen. Ze kon het zowel met Tibetanen als met Chinezen uitstekend vinden. Ik had veel van haar geleerd, vooral hoe je je moest gedragen. Ze

begreep heel goed wat anderen wilden en wist ook hoe ze dingen voor anderen moest regelen. Ze zei dat het altijd van twee kanten moest komen. Mei vroeg of ik niet wat kapitaal wilde om zaken te doen, maar daar had ik geen zin in. Ik wilde bij haar blijven en dingen leren.

Ik had wel graag met haar mee naar Nepal of Myanmar gewild, maar ik had geen paspoort. Ik had er een aangevraagd, maar nooit gekregen. Het sloeg helemaal nergens op, ze gaven het gewoon niet, voor Tibetanen viel er niet over een paspoort te praten. Ze wilden het voor normale Tibetanen gewoon onmogelijk maken om het land te verlaten. Mei zei dat ik me niet druk moest maken en dat ze wel een manier zou bedenken om een paspoort voor me te regelen.

Ik had ook een paar keer tegen Mei gezegd dat ik wel met haar naar Beijing wilde gaan, gewoon, om te kijken hoe het daar was en of ik daar niet iets kon doen. Ze was er nooit op ingegaan. Het was mijn droom om het in Beijing te maken.

Als zij voor zaken in Beijing of Hongkong was of dingen moest regelen in Nepal of Myanmar, verveelde ik me dood. In mijn een-tje ging ik er niet graag op uit, ik bleef de hele dag thuis op internet auto's kijken en spelletjes doen. Soms ging ik de auto wassen of maakte ik een ritje, maar ik was altijd de volgende dag alweer terug om de planten water te geven en de cosmeas en geraniums blij te maken.

Thuis dronk ik iedere dag rode wijn, om te oefenen. Mei had een wijnkoelkast gekocht, schijnbaar op advies van baas Ouyang, zodat de wijn ook in Lhasa altijd op een temperatuur van veertien graden Celsius bleef.

Zelfs als ze maar een paar dagen weg was, liet ze wat zakgeld voor me achter, vijf- of tienduizend yuan. Ik gaf altijd maar weinig uit en als ze weer in Lhasa was en ik het haar terug wilde geven, zei ze dat ik het moest houden. Ik zei dat ik het nergens voor nodig had, en dan zei zij: 'Wat is mijn Champie toch braaf?'

Al mijn kleren had zij voor mij in Beijing gekocht: T-shirts, spijkerbroeken, sportschoenen, mijn jas en ook mijn horloge. Volgens haar waren het de hipste buitenlandse merken, maar

omdat het rechtstreeks uit de fabriek kwam was het allemaal niet duur. Ze zei dat ik geen namaakspullen meer moest kopen in Lhasa en dat ze me een echte leren jas van Harley-Davidson zou geven als ze er een zou zien. Ze regelde een creditcard voor me en gaf me de iPhone die ze nog geen paar maanden had gebruikt, zelf haalde ze een nieuwe Koreaanse telefoon. Ze betaalde een jaar voor me vooruit, met 3G, zodat ik in het hele land kon internetten. Het ontbrak me nergens aan.

Begin februari moest Mei weer naar Beijing. Normaal gesproken ging ze altijd maar voor een week, hoogstens tien dagen. Het was de bedoeling dat ze voor het Tibetaanse Nieuwjaar weer terug in Lhasa zou zijn. Alleen werd Tibet dit jaar al heel vroeg voor buitenlanders afgesloten. Toen het Tibetaanse Nieuwjaar was afgelopen was het alweer maart, wat altijd een gevoelige maand is en waarin buitenlanders Tibet niet binnen konden komen. Zelfs als het rustig zou blijven, zou ze pas in april weer Lhasa in kunnen. Zo kwam ik erachter dat Mei de Hongkongse nationaliteit had. Oorspronkelijk kwamen reizigers uit Hongkong en Macao Tibet net zo makkelijk binnen als mensen uit China zelf, maar met de nieuwste regels konden ook zij Tibet tijdelijk niet meer in.

We belden elke dag, ik zei dat het niet erg was, dat ik me in mijn eentje ook vermaakte, dat ik niet door mijn geld heen was en dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Ze vroeg me of mijn piemel niet te ongeduldig was. Ik kon moeilijk zeggen van niet, maar als ik zei van wel, zou ze misschien ook ongerust worden. Ik zei dat hij doodop leek. Het was goed genoeg, want lachend zei ze dat ik een brave jongen was.

Langs mijn neus weg vroeg ik of ik niet even langs de winkel moest gaan om een boodschap door te geven. Ze zei dat het niet hoefde, dat ze elke dag via Wechat contact had met de mensen in de zaak. 'Dan bemoei ik me er niet mee,' zei ik. Eigenlijk was er ook niets waar ik me mee kon bemoeien.

Haar winkel lag in de Barkorstraat en stond onder leiding van Shao. Shao was van gemengde afkomst, half Chinees en half Tibetaans. Zijn vrouw behoorde tot Lhasa's oude adel. Hij werkte al

heel lang voor Mei, al sinds de tijd dat ze nog in Beijing zat. Mei vond hem betrouwbaar, en als zij dat vond, dan ging het mij verder niet aan. Ik kon niet echt opschieten met Shao en zijn vrouw. Als ik Mei naar de zaak bracht en er toevallig een lading uit Nepal binnenkwam, hielp ik mee met sjouwen. Soms bleef ik even bij Mei in de winkel zitten, ik had verder toch niets te doen. Als er klanten kwamen of als Mei iets met Shao wilde bespreken en ze mij niet nodig hadden, ging ik naar het Summit Café van Hotel Shambala om wat te internetten en koffie van versgebrande, geïmporteerde bonen te drinken. Over het algemeen ging ik niet naar de theehuizen die ook in die straat lagen; Lhasa's laatste roddels interesseerden me niet. Als Mei de auto nodig had, stuurde ze me een berichtje en was ik in twee minuten weer terug bij de winkel.

De zomer ervoor was Shao's dochter toegelaten op de Tibetaanse middelbare school in Shanghai. In zijn villa op Xianzudao had Shao een afscheidsfeest georganiseerd. Onder de gasten waren bekende figuren uit Lhasa en mensen die voor de regering van de Autonome Regio werkten. Iedereen gaf een rode envelop met geld. Het was de laatste jaren in Lhasa een vast gebruik geworden: als een zoon of dochter naar een school buiten Tibet ging, moesten familie en vrienden allemaal een rode envelop geven. Ook Mei had een ongetwijfeld goed gevulde envelop gegeven. Ze speelde die dag heel lang mahjong met zijn vrouw. Ik had mijn eigen beker meegenomen. Ik vulde hem met bier of *chaang* en proostte met iedereen. Pas toen ik 's avonds bij het eten weer doorging met drinken, zag Mei dat ik mijn eigen beker gebruikte. Op slag betrok haar gezicht. 'Waarom heb je je eigen beker meegenomen?' vroeg ze.

Ik antwoordde niet; wist ze dan niet dat Lhasa's oude gebruiken weer in ere hersteld werden? De rest van de avond zei ze geen woord meer tegen me. Pas op de terugweg vroeg ze: 'Zit je tante niet in het wijkcomité? Hadden jullie thuis geen ijzerwarenwinkel?'

'Jawel,' zei ik, 'maar mijn opa was maar een smid!'

Pas na lang mokken zei ze: 'Hoe schaamteloos! De revolutie was voor niets.' Wiens schuld was dat dan?

Maar ik vond het leuk dat ze zo boos op me werd. Als ze me toen had gevraagd of ik mijn hele leven bij haar wilde blijven, had ik oprecht ja geantwoord.

Nu we zo lang van elkaar gescheiden waren, miste ik haar echt. Ik had me al lang niet meer afgetrokken, maar op het laatst hield ik het niet meer en begon ik weer. Het vreemde was dat ik terwijl ik aan mezelf zat alleen maar aan mijn vorige vriendinnen kon denken; het lukte me niet om trouw aan Mei te blijven. Ik kon zelfs niet aan haar denken, als ik aan haar dacht, kreeg ik op slag een slappe lul. Zijn alle mannen zo? Kunnen mannen nooit trouw blijven? Is aftrekken met iemand anders in gedachten ook vreemdgaan? Hoe dan ook, zodra ik klaar was met rukken, was ik weer trouw aan Mei.

**Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis
Lees dit boek-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.